

Plugeta ni de Sant Llorens ni de Giacometti

Un relat de: [Tanganika](#)

La calor no perdia intensitat ni regalant-la als cors més insensibles. La calor es refrescava a la nit ocasionant que la nit se'n planyís asfixiadorament. Un cervell s'encengué amb un cercle de llum de to citrí que, més que una hòstia sagrada allimonada, tirava a lluneta plena viatjant entre núvols...aquells d'aquelles hores altes que tu observaves estant al balcó amb el cos estirat sobre l'enrajolat que volies fred i, no obstant, era tebi-que-vol-ser-fresc. Per fi, de cop, uns vents van prendre les regnes metereològiques, et venia el clima que requeries per a un clímax. Sobre el paviment mantenies un somrís que no permetés que cert dessassoec mental t'enterbolís. Tu, tapada -i amb prou feines- amb un llençol de tela de baptista, com si fossis un infant. Suaves, tot i així, la calor sacrílega que t'havia assolit cada cèl·lula. Un ventall imaginari, visionaves que et feia feina. T'anaves deixant transportar per la fressa del brançam alterat de l'arbre prou gran a tocar teu, com un gegant acompanyaire i protector de dues dècades d'edat (els anells que us vinculaven no calia comptar-los tallant cap tronc). S'arrambava a la barana per ser amb tu. Vas veure-hi una figura allargassada. Una Giacometti, vas riure fluixet. Una Giacometti de tiges i fulles que fugia cap el firmament amb passes amples. Haurien estat insectets de l'art que, posseïdors de rosegons de l'ànima de l'escultor, l'haurien confegit amb indubtable enginy col·laboratiu? Et venia que la nit de Sant Llorens plourian meteors: els Perseïds podrien ser màgics, però sabies que són la metàfora de les llàgrimes del bon home que va morir cremat a la graella. Llavors et venia que el personatge prim, d'abdomen i extremitats llargues podria esdevenir pluja vegetal giacomèttica que s'unís a les partícules del firmament aquella nit...si aguantaven. Quines elucubracions! Llavors vas notar fred...fred! als peus. Et durà poc. Una escalforeta folrada de pèl se t'hi instal·là. El gat tigrat que, alhora, estava a l'aguait que cap mosquit tigre no et xiulés a les orelles, empipador. En caça sense moure's massa: obria la boca, l'olor de mort dels que ja duia arreplegats, carregats de sang, els atreïa. Quan no n'hi hagué cap, marxà. Estaves estirada gaudint del vent que duria -havia de dur- tempesta. Remenava la capçada de l'arbre, l'aire en moviment, cap plàstic mai no podria imitar-ne la fressa. Et captivava la imatge, et captivava el so. Més enrere del jardí, el sanatori on havies treballat -tan a prop de casa teva, una sort, que un dit 'boig' se t'enamorés, una desgràcia?...que quedés enrere, aquell espai. Et va venir de camuflar-te dins un uniforme de neoprè tota tu. No, no podies submarinitzar-te per evadir-te. Una cicatriu emocional malcosida. Et vas inquietar. Que es tornés, aquell dol, fil cuquet trapella que l'aire envolés i volatilitzés. El jardí del centre allà enrere, frondós, ben cuidat. Un jardí sencer bellugant-se sacsejat per...es feia present, l'esperada tempesta? Estirada, el vas demanar. Et va semblar que en un tres i no res es plantificaria a lloc. Endebades. Te'n vas alegrar, de la no-rapidesa. Vas mirar com la lluna, en el seu trajecte, travessava núvols de guasch fosc, sortia de goles monstruoses, resseguia serralades de silueta cotonosa. Apareixia, reapareixia. Somrees amb ella, per ella. El paisatge celest t'omplia. La felicitat en la contemplació. No senties televisors a aquelles hores, ni ecos de música patxanguera d'aglomeracions estiuenques que feien sortir acnè a la terra perfumades amb fortor de biquinis amb el pernil dolç ple de malures i la llet del formatge ídem. De sobte, tot i que plàcidament, et vas trobar passant-se un mà plana per sobre les calces. Te la vas apropar al nas, vas flairar-la? Saludable formatge curat. Vas voler-ne el sabor. Dos dits sota calces, indagant. El sabor t'absorbí amb tu mateixa. Aquella consistència mantegosa. Allò produïa? Humitejares més dits, inspirares amb deler, la llengua els tastà. Et vas tombar, vas fer que un dit resseguís l'entrecuix que havies premut perquè costés més. Vas fer el recorregut. T'hi faltà...sí, la sensació d'ocupació. L'enyoraves? Ni ho sabies, ni ho volies saber. Únicament havies de gaudir -gaudies?- amb el tracte que et donaves amb el tacte. T'estimaves, t'estimaves. Tenies la pell tan fina, que excitava. Vas topar amb la superfície com arenosa d'una clapa de pell de taronja. No t'importà. No era una mitja taronja. La textura també esdevingué encisadora. Aquells granets. Poca pela, de taronja. Potser hi volies algú, estant de costat, que t'abracés la cintura? Un cos contra el teu. Se t'inquietava, l'entrada vaginal? Vas fer per despistar-te'n, vas badallar. Així t'estigué bé. El cel, l'arbre bellugant-se. Les mans les tenies adolorides del dia abans, i tot el cos...un refredat-gripós que no se t'introduïa? Et sabies forta, és clar. Mal a les articulacions i, amb tot, et mimaves i fruïes com una gata a la fresca introbable enlloc. Et costava cedir al pensament d'un massatge que treballés les carns, que les relaxés. T'adormies pensant el mateix tota tota tota l'estona. Unes mans amb oli i perfum de vainilla o de canyella o de menta o d'eucaliptus...o del seu formatge curat. La lluna intensificava el seu protagonisme. Se t'enfonsà a les pupil·les. Però aviat assolí les teulades que no van permetre que la seguïssis enllà. Llavors espurnetes fredes van piglar la part més externa del balcó. T'enganxares contra la paret, amb el coixí contra l'esquena, per mantenir-la recta. Les cames no les vas plegar, els peus assolien els barrots que es mullaven. Palpació de barrots molls, toc de gotes. Que regalessin. Movies els dits. Quan en vas tenir prou -i si et constipaves?- vas fer via a exposar els testos a l'aigua, que es dutxessin. Vas dubtar si continuar al balcó, per si la pluja guanyava espai. Pressentires que es tractava d'un núvol gandul, que s'hi estaria poc. El llit, des de la cambra, t'anhelava, et deïa 'egoista, el desig és compartit, i jo què?'. I tu rebutjant-lo. Senties la serenor de l'estar a fora i del que es presentés, com estaves descobrint. La nit l'anava dormint i no dormint, en positura desordenada, amb algun gemec...volies una llengua traçant-te camins per l'anatomia. Et feia mal el cap, feia hores que no menjaves. Unes arcades no, no et farien vomitar res. Arquejaves l'esquena, clavada de peus i mans sobre records que calia que esborressis. 'Ets ferma i delicada, saps que ets adorable, encantadora?' T'ho deïes tu a tu, t'ho ben creïes. T'ho

deies amb la màxima tendresa, emmarcada sota el firmament, estrella trista i alegre, un xic malalta d'ignoraves -volies ignorar- què. Melanconies. Que no et feia riure que Giacometti i Sant Llorens et pretenguessin?